

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně: **obec Dobřejovice**, se sídlem Na Návsi 26, Dobřejovice, zastoupena Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Domo Development a. s., se sídlem Nádražní 32, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2015, čj. 064283/2015/KUSK, sp. zn. SZ 051486/2015/KUSK REG/Gr,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2015, čj. 064283/2015/KUSK, sp. zn. SZ 051486/2015/KUSK REG/Gr, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 24. 6. 2015 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 1. 2015, čj. 1879/2015-MURI/OSÚ, sp. zn. 112889/2014/Ma. Posledně uvedeným rozhodnutím byla umístěna stavba „komunikace a inženýrské sítě Čestlice“ (dále jen „stavba“) na pozemcích v katastrálních územích Čestlice a Průhonice jako příprava pro vybudování komerčního areálu Čestlice – jih.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla a stále je účastníkem územního řízení o umístění stavby, a to dle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“), protože je vlastníkem řady sousedních pozemků a staveb umístěných na těchto pozemcích, přičemž její vlastnické právo k těmto nemovitým věcem může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Žalovaný tedy napadeným rozhodnutím zkrátil žalobkyni na jejích právech, protože jí neumožnil hájit její práva jako účastníkovi územního řízení tím, že její odvolání zamítnul jako nepřipustné.

Žalobkyně dotčení svého vlastnického práva ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona k těmto nemovitým věcem spatřuje v tom, že místní komunikace územním rozhodnutím umístěvaná bude sloužit jako obslužná komunikace plánované komerční zóny Čestlice – jih. Místní komunikace má být napojena k exitu č. 8 dálnice D1 přes kruhový objezd nacházející se na silnici č. 00311 na jižní straně dálnice D1. Silnice č. 00311 ale tvoří hlavní dopravní spojení mezi obcemi Čestlice a Dobřejovice, přičemž tato silnice prochází přímo přes obě tyto obce. Žalobkyně je přesvědčena, že pokud bude místní komunikace napadeným rozhodnutím umístěna, dojde k enormnímu nárůstu dopravy na exitu č. 8 a potažmo na silnici č. 00311, což znemožní plynulou dopravu mezi obcemi Dobřejovice a Čestlice. Žalobkyně dále uvedla, že v případě umístění předmětné stavby dojde k zahlcení obce Dobřejovice automobily obyvatel městských částí Praha-Kunratice a Praha-Libuš. Obyvatelé těchto městských částí totiž začnou využívat ulice Vídeňskou a Pražskou nebo ulici Kunratickou jako přístupové komunikace k plánované komerční zóně Čestlice – jih, a začnou tak projíždět přímo centrem obce Dobřejovice namísto toho, aby použili dálnici D1 nebo Pražský okruh, které jsou zpoplatněné. Tímto dojde k enormnímu zvýšení dopravy v obci Dobřejovice, a tedy ke zvýšení hluku, výskytu prachu a celkovému znečištění ovzduší. V uvedeném tedy žalobkyně spatřuje dotčení vlastnického práva k jejím pozemkům a stavbám. Žalobkyně na podporu svých tvrzení přiložila radarové měření provedené v obci Dobřejovice, z něž má vyplývat, že již nyní je obec zatížena velkou intenzitou dopravy a s tím související hlukovou zátěží a imisemi výfukových zplodin. Dále žalobkyně poukázala na judikaturu, mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013 – 25.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k otázce účastenství žalobkyně v územním řízení uvedl, že s ní jako s účastníkem řízení nebylo jednáno, protože žalobkyně není vlastníkem žádné

z nemovitých věcí, které přímo sousedí s pozemky, na kterých byl stavební záměr umíst'ován. Pokud žalobkyně uvažuje v tom smyslu, že je dotčena na svých právech, protože automobily obyvatel sousedních obcí budou využívat komunikace procházející obcí Dobřejovice, spočívá toto tvrzení na předjímání skutečnosti, která v budoucnu může, ale také nemusí nastat.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k otázce účastenství žalobkyně v územním řízení s poukazem na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013 – 25, uvedla, že přímým dotčením ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod. V situaci, kdy umístěná stavba disponuje kapacitně vyhovujícím napojením na dálnici D1, je tvrzení žalobkyně o přímém dotčení vlastnického práva v důsledku dopravy v klidu účelovou a ničím nepodloženou spekulací. Žalobkyně je při prokazování přímé dotčenosti velmi strohá, odkazuje na to, že je vlastníkem všech nemovitých věcí, které jsou uvedeny na listu vlastnictví, přičemž konkrétně zmiňuje jen parcelu, na níž je umístěna budova obecního úřadu, a parcelu, na níž se nachází vyasfaltované veřejné prostranství před obecním úřadem v centru obce. Žalobkyně dle osoby zúčastněné na řízení zcela selhala v prokazování svého nároku na postavení účastníka řízení z titulu přímé dotčenosti umístěním stavby, což nelze nahradit blanketním a strohým odkazem na vlastnictví budovy a pozemkové parcely tvořící veřejné prostranství v obci Dobřejovice na místě vzdáleném od umíst'ované stavby veřejné infrastruktury nejméně 2 kilometry.

Osoba zúčastněná na řízení zpochybňuje příslušnost žalobkyně uvedených judikátů na předmětnou situaci a odkazuje na usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, čj. 48 A 60/2015 – 107, kterým soud zamítl návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření a v němž uvedl, že jednotlivé záměry (funkční celky) budou hodnoceny a případně i povolovány postupně, zatížení žalobkyně vyvolanou dopravou tudíž bude narůstat rovněž postupně, a nepředstavuje tak nastiňovanou bezprostřední hrozbu. Dále uvedl, že dopravu nebude generovat sama obslužná komunikace, ale teprve komerční areály, které mají být vybudovány kolem ní.

Žalobkyně v replice namítla, že závěr žalovaného, podle něhož žalobkyni nenáleží postavení účastníka územního řízení, je odůvodněn nedostatečně a nepřesvědčivě. Poukázala na to, že usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 30. 12. 2015 jí bylo přiznáno účastenství v územním řízení na stavbu „komerční obchodní centrum CP Čestlice“, která je postavena zčásti na shodných pozemcích jako stavba posuzovaná v této věci. Dále zopakovala argumenty, které mají podpořit její účast v územním řízení, tedy enormní nárůst dopravy na exitu č. 8 a potažmo na silnici č. 00311, což znemožní plynulou dopravu mezi obcemi Dobřejovice a Čestlice. Žalobkyně dále uvedla, že pozemek p. č. 1045 v k. ú. Dobřejovice, který je ve vlastnictví žalobkyně, je od plochy, kde má vyrůst komerční zóna, vzdálen pouhých 175 metrů. Vlivy, které vzniknou v důsledku budoucího využití komunikace a komerční zóny, k jejíž obsluze má předmětná stavba komunikace sloužit, spočívají také v dalším zvýšení dopravy způsobeném zákazníky, dodavateli a zaměstnanci nově vybudovaných rozsáhlých komerčních objektů z oblasti kolem Jesenice, Vestce, Dolních Břežan a obcí na jih od nového Pražského okruhu přes obec Dobřejovice. Je to nejen kvůli tomu, že se jedná o výrazně kratší a rychlejší trasu, ale tato trasa je optimální i pro vozy bez dálničních známek.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba je tedy věcně projednatelná.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně z důvodu, že jí nenáleží postavení účastníka územního řízení, tedy bylo podáno osobou neoprávněnou, posoudil soud žalobu toliko v rozsahu otázky, zda žalobkyni mělo být v řízení před správními orgány účastenství přiznáno, či nikoliv. Věcné námitky proti záměru vykračují z předmětu soudního řízení, a soud se tak jimi nezabýval.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.), neboť žalobkyně s tímto postupem vyjádřila výslovný souhlas a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil proti tomuto postupu.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Soud ze správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Dne 1. 8. 2014 podala osoba zúčastněná na řízení žádost o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Vzhledem k tomu, že její žádost nebyla úplná a nebyly doloženy všechny potřebné podklady a závazná stanoviska, byla osoba zúčastněná na řízení vyzvána k doplnění žádosti. Žádost byla doplněna dne 26. 11. 2014. Správní orgán I. stupně oznámil zahájení územního řízení účastníkům řízení dle § 85 odst. 1 a odst. 2 písm. a) stavebního zákona jednotlivě a účastníkům řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona veřejnou vyhláškou a současně nařídil veřejné ústní jednání. Žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně neprojevila žádnou procesní aktivitu.

Správní orgán I. stupně rozhodl dne 26. 1. 2015 tak, že povolil umístění předmětné stavby. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, ve kterém mimo jiné namítala, že vymezení účastníků řízení uvedené na straně 19 rozhodnutí správních orgánů I. stupně neodpovídá vymezení účastníků v § 85 stavebního zákona a že měla být zahrnuta mezi účastníky řízení. Žalobkyně se obdobně jako v žalobě domáhala postavení účastníka územního řízení z titulu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť je vlastníkem řady sousedních pozemků a staveb umístěných na nich, její vlastnické právo k těmto nemovitým věcem může být napadeným rozhodnutím přímo dotčeno. Konkrétně zmínila stavební parcelu č. 94, jejíž součástí je stavba č. p. 26 (obecní úřad), a k ní přiléhající parcelu č. 1074. Dotčení vlastnického práva odůvodnila žalobkyně tím, že stavba místní komunikace má sloužit pro účely dopravní obsluhy komerční zóny Čestlice – jih, má představovat spojnici mezi dálničním sjezdem č. 6 a 8. Navržená komunikace se má u exitu č. 8 napojit na kruhový objezd, z něhož vychází silnice č. 00311, která tvoří hlavní dopravní spojení mezi obcemi Čestlice a Dobřejovice. Umístěním navržené komunikace dojde k enormnímu nárůstu dopravy na exitu č. 8 a potažmo na silnici č. 00311, v důsledku čehož bude znemožněna plynulá doprava mezi obcemi Dobřejovice a Čestlice. Dále dojde v důsledku záměru k zahlcení obce Dobřejovice automobily obyvatel

městských částí Praha-Kunratice a Praha-Libuš, kteří k přístupu do komerční zóny nebudou využívat dálnici D1 nebo Pražský okruh, nýbrž ulici Vídeňskou, Pražskou a Kunratickou, čímž naroste objem dopravy v obci, zvýší se hluk, prach a celkové znečištění ovzduší.

Dne 23. 4. 2015 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně jako nepřipustné zamítl z důvodu, že bylo podáno osobou, která není účastníkem řízení dle § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 85 stavebního zákona. Žalobkyně není účastníkem řízení, protože navrhovanou stavbou (na území jiné obce) nemohou být její vlastnická či jiná práva k pozemkům či stavbám v jejím vlastnictví dotčena. Pokud se žalobkyně cítila být účastníkem územního řízení, mohla své právo v řízení uplatnit, což neučinila. Námitky k územněplánovací dokumentaci obcí Průhonice a Čestlice mohla žalobkyně uplatnit v rámci projednávání jednotlivých územních plánů.

Posouzení žalobních bodů

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení rovněž osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Žalobkyně se v podaném odvolání domáhala toho, že jí náleží podle výše citovaného ustanovení stavebního zákona postavení účastníka územního řízení. To odvíjela od toho, že je vlastníkem nemovitých věcí na území obce Dobřejovice, konkrétně pak zmínila dva pozemky a stavbu obecního úřadu, přičemž obecně odkázala na výpis z listu vlastnictví katastru nemovitostí zachycující všechny nemovité věci v jejím vlastnictví. Vlastnické právo žalobkyně má být umístěným záměrem dotčeno tak, že se zhorší dopravní podmínky na území obce Dobřejovice, s čímž souvisí i růst míry znečištění ovzduší. Žalobkyně odůvodnila, z jakých skutečností dovozuje, že záměr povede k nárůstu dopravy v obci Dobřejovice a jejím centru, kde se nachází žalobkyni konkrétně označené nemovité věci v jejím vlastnictví.

Žalovaný uvedl, že se stavba nenachází na území žalobkyně. Lze se domnívat, že tím mínil poukázat na to, že se žalobkyně pro přiznání postavení účastníka řízení nemůže dovolávat § 85 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, podle něhož je bez dalšího účastníkem řízení obec, na jejímž území má být záměr uskutečněn. K tomu je třeba uvést, že ačkoliv se z hlediska věcného námítka žalobkyně spíše dotýká realizace práva na samosprávu a ochrany území obce jako takového před nepříznivými dopady posuzovaného záměru, žalobkyně výslovně v odvolání tvrdila, že záměrem bude přímo dotčena na svém vlastnickém právu k nemovitým věcem, a to imisemi působenými záměrem. Bylo na žalovaném, aby posoudil, zda žalobkyni náleží postavení účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, resp. aby se přesvědčivým způsobem vypořádal s argumentací žalobkyně. Této povinnosti ovšem žalovaný nedostál, neboť nad rámec výše uvedeného jen lakonicky konstatoval, že navrhovanou stavbou nemohou být vlastnická či jiná práva k pozemkům či stavbám ve vlastnictví žalobkyně dotčena. Tento svůj závěr žalovaný nikterak neodůvodnil. Neuvedl, proč je tvrzení žalobkyně mylné. Z přezkoumávaného rozhodnutí tedy nelze seznat, jakými úvahami byl žalovaný veden při posuzování tvrzení žalobkyně a při formování závěru, že vlastnické právo žalobkyně nemůže být záměrem dotčeno. Lze si přitom obecně představit několik možných důvodů, pro něž nemůže být vlastnické právo osoby, která se domáhá postavení účastníka územního řízení, posuzovaným záměrem dotčeno – např. záměr vůbec nevyvolává uváděné negativní vlivy, nebo záměr sice uváděné negativní vlivy

vskutku vyvolává, ovšem z důvodu vzdálenosti nemovitých věcí domnělého účastníka či z jiných věcných důvodů nemohou tyto negativní vlivy zasáhnout dané nemovité věci, anebo sice mohou nemovité věci domnělého účastníka zasáhnout, ovšem nemohou omezit aktuální či zamýšlený způsob jejich využití. O jakou z těchto eventualit se v daném případě jedná, není možné z rozhodnutí žalovaného seznat. V důsledku toho není možné správnost závěru žalovaného přezkoumat ani proti němu formulovat žalobní námitky věcného charakteru. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného tedy nesplňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, v důsledku čehož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Argumentace žalovaného, že se žalobkyně mohla proti obsahu územněplánovacích dokumentací bránit v rámci projednávání územních plánů obcí Čestlice a Průhonice, je dozajista pravdivá (viz § 50 odst. 2 stavebního zákona), nicméně nikterak nesouvisí s tím, zda žalobkyni náleží postavení účastníka územního řízení.

Mimoběžná je i argumentace, že žalobkyně mohla uplatnit v územním řízení námitky, pokud se cítila být záměrem dotčena, což však neučinila. Účastenství v řízení je totiž nezávislé na tom, zda účastník řízení využije svého práva a vznese proti záměru námitky. Postavení účastníka územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vzniká přímo ze zákona, není podmíněno „přihlášením se“ do řízení. Osoba, které náleží postavení účastníka územního řízení, je nepochybně oprávněna podat odvolání proti vydanému územnímu rozhodnutí, ačkoliv v řízení nevznesla žádné námitky, neboť předchozí procesní pasivita jí nic neubírá na jejím postavení jakožto účastníka řízení.

Žalobkyně namítla, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, až v replice, kterou podala po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Soud nicméně k tomuto žalobnímu bodu přihlédl, neboť by tak byl povinen učinit i bez námítky, jelikož nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů brání věcnému posouzení řádně a včas uplatněného žalobního bodu, zda je vlastnické právo žalobkyně k jí specifikovaným nemovitým věcem přímo dotčeno imisemi majícími původ v dopravě související s posuzovaným záměrem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud, čehož se žalobkyně rovněž domáhala, neshledal, neboť žalobou napadené rozhodnutí, které je *de facto* procesního charakteru, a meritorní rozhodnutí správního orgánu I. stupně spolu netvoří jeden celek, každé z nich je založeno na posouzení odlišných otázek. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zatíženo toutéž vadou, kterou soud zjistil v případě rozhodnutí žalovaného. Soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný vypořádá s argumentací, kterou žalobkyně odůvodňuje své tvrzení, že záměrem může být přímo dotčena na svém vlastnickém právu k nemovitým věcem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a za návrh na vydání předběžného opatření ve výši 1.000 Kč [§ 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s.], dále v odměně jejího zástupce, jež je tvořena odměnou za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky - § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)], celkově tedy 9.300 Kč, a dále paušální částkou odpovídající uvedenému počtu úkonů právní služby jako náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky v celkové výši 900 Kč. Odměna zástupce žalobkyně a náhrada jeho hotových výdajů tedy činí 10.200 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně společníkem právnické osoby vykonávající advokacii (Frank Bold advokáti, s. r. o.), která je plátcem DPH, je součástí nákladů žalobkyně i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je tato společnost povinna odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 10.200 Kč, tedy 2.142 Kč. Náklady žalobkyně tak celkem činí 16.342 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř. užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. července 2017

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová